

INTERVIEW *Nietes*

op 19/10/'22

met Kim Karssen en Hendrik Kegels

De titel is *Nietes*, in de promotekst zit toch wel wat woede en frustratie. Moet er jullie iets van het hart, Kim en Hendrik?

Kim:

Het viel ons op dat kinderen vaak niet mógen boos zijn. Boos zijn is de niet-nette emotie. Kinderen krijgen vaak te horen wat ze vooral níét mogen doen. *NIETES* wordt een voorstelling waarin we net doen wat we niet zouden mogen doen. Beetje anarchie voor 4+, zeg maar.

Hendrik:

Als acteur leer je ook op heel veel dingen ja te zeggen, dat is de basis van spelen. We hebben nu zin om neen te zeggen en uit te zoeken hoever je hierin kunt gaan. Als je tegen alles neen zegt, ontstaat er weer iets helemaal nieuws.

Kan je hier al iets meer over loslaten?

Kim:

Sowieso wordt het eerste woord van de voorstelling neen. En woede wordt de hoofdemotie van het stuk. Maar daarnaast is er ook een belangrijke rol weggelegd voor loslaten.

Hendrik:

We spelen twee wezens die niet willen dat de dingen veranderen, maar toch verandert er heel veel. De wereld verandert en je kan je daar misschien tegen verzetten, maar je kan die strijd nooit winnen, vroeg of laat moet je loslaten.

Kim:

We vinden het een boeiend gegeven dat van alle dieren de mens het dier is dat het meeste bezig is met alles onder controle te willen houden.

Hendrik:

Ja, maar je kan niet alles controleren en daardoor kan je soms helemaal de controle verliezen. Er zullen dingen kapot gaan in de voorstelling, er zullen agressiemomenten inzitten. We gaan op zoek naar uitlaatkleppen voor die woede, met heel veel humor als rode draad.

Kwaad worden door niet te krijgen wat je wil. Houden jullie de kinderen een spiegel voor?

Kim:

Ja, het is wel heel leuk om gedrag dat typisch is voor kinderen over te nemen. Iedereen kent wel het beeld van de driftige kleuter die zich stampvoetend op de grond gooit omdat die z'n zin niet krijgt. Wanneer kinderen volwassenen dit zien doen zijn ze toch altijd eventjes in de war en zie je ze denken: 'Wat doet die nu, dat is toch onze truc?'. Maar we houden toch zeker ook de volwassenen een spiegel voor. Eigenlijk blijven we ergens allemaal altijd 4 jaar. Als het niet gaat zoals wij willen, denken we allemaal nog steeds 'Neen!'. Je leert met ouder worden gewoon om dit beter te verbergen.

Gaan iets oudere kinderen zich ook aangesproken voelen, op die leeftijd vinden ze snel dingen kinderachtig?

Hendrik:

Ja, absoluut. Zij gaan zich aangesproken voelen door de brute energie die erin zit. Het wordt geen trage, poëtische voorstelling, maar een krachtbommetje. Met ook wel wat slapstick. Oudere kinderen vinden dit geweldig. De voorstelling gaat over dingen die niet gaan zoals wij het zouden willen. Over zaken die gebeuren, waarvan we liever hebben dat ze niet gebeuren. Echt voor iedereen herkenbaar. De verschillende leeftijden worden aangesproken door verschillende lagen, hetzij vormelijk, hetzij inhoudelijk. Het is een voorstelling voor 4 plus, als je 58 bent, ben je ook plus 4.

Kim:

Wat ook boeiend is voor alle leeftijden, is dat we een stuk de evolutie aanraken. Een inspiratiebron is *Het boek van de evolutie* van Kate Scott. We zijn daar maffe zaken te weten gekomen. Wist je dat er ooit een soort kakkerlak bestond van wel twee meter groot? Maar wat ons echt trof was dat nog niet halverwege het boek alles al drie keer was uitgestorven. Alles wat leeft, sterft blijkbaar vroeg of laat uit. Maar telkens weer ontstaat er daaruit weer iets nieuws.

Hendrik:

Het wordt een beetje evolutie met de natte vinger. Alle kennis die we hebben opgedaan gooien we door elkaar en we maken er iets helemaal nieuws van. De biologiefetisj van Kim zorgt er wel voor dat de feiten wat bewaakt worden. Maar sowieso is er veel te veel gebeurd in de evolutie om dit allemaal in een uur tijd aan te raken. Dus we laten dit ook heel hard los. Want jawel, ook wij moeten leren loslaten.

Jullie repetitieruimte ligt echt bomvol spullen. Dienen deze enkel ter inspiratie of zullen we deze ook terugzien op het podium?

Hendrik:

Er zitten heel veel spullen in de voorstelling. We vinden het fijn om deze niet willekeurig uit te kiezen, maar vanuit een bepaalde insteek. In *Kier*, onze vorige voorstelling die we samen maakten, waren het spullen uit de bouwmarkt nu richten we ons meer naar schoonmaak- en tuinartikelen: sponzen, wc-borstels, plumeaus, tuinhandschoenen, ...

Kim:

Het leuke daaraan is dat dit een soort van amorfe wezens zijn.

Hendrik:

We creëren met al deze spullen nieuwe wezens waarbij we bewust de verschillende objecten die we hiervoor gebruiken nog duidelijk op zichzelf laten staan en deze niet manipuleren tot ze helemaal zouden opgaan in het geheel. Hierdoor krijg je een zeker Do It Yourself-gevoel. We laten zien dat het gemaakt is, met de hand vervaardigd. Het is heel leuk om dit niet te gaan verdoezelen, maar net heel expliciet te tonen. Het publiek zal bij wijze van spreken thuis de voorstelling zelf kunnen namaken.

Kim:

Anders dan bij *Kier* staat nu wel onze relatie tot de objecten centraal en niet de objecten zelf.

Hierdoor komt er meer emotie in de voorstelling en gaan wij meer spelen.

Woede, loslaten, vergankelijkheid, evolutie, ... dat zijn toch wel grote thema's. En dit nog eens voor alle leeftijden. Hoe maken jullie hier een betekenisvol geheel van?

Hendrik:

Eigenlijk zijn we hier in eerste instantie niet zo hard mee bezig. We vertrekken bij het maken altijd vanuit iets dat wij leuk vinden. In dit geval het gegeven van neen. Hierop beginnen we dan te

improviseren en verder te bouwen. En gaandeweg ontdekken we dan dat daar een veel diepere betekenis onder zit, maar dat komt pas in tweede instantie.

Kim:

We improviseren heel veel. Net als kinderen zijn we vooraf echt aan het spelen en uitproberen. Daardoor hebben we een massa materiaal, maar we merken dat wat we hier van overhouden uiteindelijk altijd een diepere betekenis heeft zonder dat dit initieel het doel was. De vondsten die alleen maar grappig zijn en niet meer dan dat halen het uiteindelijk nooit.

Zit er veel tekst in de voorstelling?

Hendrik:

De enige tekst die gebruikt wordt is neen. We zijn wel nog op zoek naar alle mogelijke variaties hierop.

Kim:

En ook of we soms niet beter gewoon onze mond houden.

Dit gezegd zijnde, dank jullie hartelijk voor het fijne gesprek.